

Arrest

nr. 315 617 van 29 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 maart 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de

commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Bulgarije.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen en de foto's die zij

neerlegt, blijkt dat zij tijdens haar verblijf in het vluchtelingenkamp in Bulgarije last had van een huidaandoening door de onhygiënische omstandigheden in het kamp (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2). Zij werd hiervoor behandeld in het kamp en kon bij de apotheek pillen en een zalf kopen. Ondertussen heeft zij geen fysieke of psychologische problemen behalve de restanten van deze ziekte (NPO, p. 5-6). Hieruit kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een dertigjarige Syrische man. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 15 september 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, Doc. Dublin unit Bulgarije). Bovendien verklaart verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud ook over een Bulgaarse verblijfstitel te beschikken, maar deze heeft zij niet bij (NPO, p. 7). Op basis van de algemene landeninformatie kan er geconcludeerd worden dat verzoekende partij aldus nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt aangezien deze voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aldus stelt dat de commissaris-generaal niet nagegaan is of zij nog in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning kan zij niet gevolgd worden aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij over een verblijfsvergunning beschikt en dat deze conform de algemene informatie drie jaar geldig is, namelijk minstens tot en met 14 september 2026.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Aangezien zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel valt zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije internationale bescherming aan te vragen, er een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het interview bij de DVZ verklaarde verzoekende partij onderweg geweest te zijn naar België en tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoekende partij dat zij onderweg was naar Duitsland omdat haar zus daar woont. Het was alleszins niet haar initiële plan om in Bulgarije internationale bescherming aan te vragen (NPO, p. 6-7). Vervolgens vertrok verzoekende partij reeds in november 2023 uit Bulgarije, slechts ongeveer twee maanden nadat zij haar internationale bescherming verkregen had (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale

bescherming, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij er in de korte periode dat zij in Bulgarije verbleef als begunstigde van internationale bescherming, wel in geslaagd is om enkele dagen te werken als automechaniker. Volgens verzoekende partij zou zij niet aan ander werk geraakt zijn omdat er in Bulgarije geen jobkansen zijn en omdat er geen interimkantoren zouden zijn om werk te zoeken (NPO, p. 13). Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om hulp of begeleiding te zoeken bij de Bulgaarse overheid of hulporganisaties in haar zoektocht naar werk. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat zij er via een tussenpersoon in slaagde om een appartement te huren op haar naam. Zij legt een document neer waaruit blijkt dat dit huurcontract officieel geregistreerd was door de Bulgaarse overheid (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 3). Hoewel verzoekende partij verklaart slechts geld gehad te hebben om een maand huur te betalen, blijkt evenwel uit haar verklaringen dat zij voldoende geld had om vijf nachten op hotel te gaan om 'vakantie' te nemen van het kamp voor haar mentale gezondheid en dat zij eveneens voldoende geld bijeen kon krijgen om het land te verlaten (NPO, p. 11). Dat verzoekende partij het geld dat zij bijeen kreeg gebruikte om op hotel te gaan en haar vertrek te plannen, getuigt geenszins van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Ook de stappen die verzoekende partij nam om de taal te leren, zijn eerder beperkt. Zo verklaart zij aan de bewakingsagent van het kamp gevraagd te hebben of er mogelijkheden waren, maar zou deze verteld hebben dat er geen scholen voor vluchtelingen waren. Zij stelt zich bij een school opgegeven te hebben om vervolgens te stellen dat ze een school zocht, maar er geen gevonden heeft. Uit deze verklaringen kan niet afgeleid worden dat zij ernstige stappen ondernomen heeft om in Bulgarije de taal te leren door bijvoorbeeld een hulporganisatie of de Bulgaarse overheid te contacteren (NPO, p. 13). Op basis van al het voorgaande kan verzoekende partij niet aantonen dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij niet kon rekenen op de bescherming van de politiediensten, kan verwezen worden naar de bestreden beslissing die op pertinente wijze het volgende stelt:

"Gevraagd naar specifieke elementen blijft u vaag en zegt u dat er 'veel problemen waren'. De vraag wordt herhaald en u zegt dat 'ze ermee dreigden jullie te slaan en vermoorden', waaruit kan worden afgeleid dat u deze vermoedens had, maar dat er geen specifieke incidenten plaatsvonden. Wanneer de protection officer samenvattend stelt dat u dus vreesde dat er iets kon gebeuren maar er nog niets gebeurd was zegt u plots dat de Syriërs een keer jullie huis binnenkwamen toen uw verloofde thuis was en uw telefoon en verlovingsring afnamen. Gevraagd waarom u dit nu plots vertelt terwijl u er net meerdere keren naar gevraagd werd zegt u dat u bang was om erover te spreken omdat ze u zelfs in België zouden kunnen doden (CGVS, p. 9). Het lijkt er echter op dat u dit incident toevoegt om de situatie erger te laten lijken en uw kansen op het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus te vergroten. Het verdere verloop van de feiten versterkt ook het vermoeden dat aan dit incident geen geloof kan worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat u verklaart dat u en [S.] bang waren en jullie huis niet durfden te verlaten maar zij wel de deur open deed wanneer enkele mannen voor de deur stonden en u niet thuis was (CGVS, p. 9). Voorts voegt u toe dat u het huis ten gevolge van dit incident moest verlaten terwijl u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u slechts twee of drie maanden zou kunnen blijven omdat u de huur niet meer kon betalen (CGVS, p. 7, CGVS, p. 11). Deze inconsistenties doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

(...)

Voorts beweert u na de feiten naar de politie te zijn geweest waar u verteld werd dat ze het zouden opvolgen, maar kan u hier geen documenten van neerleggen (CGVS, p. 10). U zegt dat de politie verder niets deed en baseert dit op iets wat u van een buurtbewoner vernomen had, namelijk dat die buurtbewoner had gezien dat niemand van de daders zou zijn meegenomen. Gevraagd of u zelf terug naar de politie ging om verhaal te halen zegt u van niet omdat u 'niet het gevoel had dat de politie iets zou doen' (CGVS, p. 12). Dat u zich voor dergelijke ingrijpende beslissing, namelijk het verlaten van het land, zou baseren op iets wat u vernam van een buurtbewoner en niet zelf verhaal zou gaan halen bij de politie houdt opnieuw geen steek."

Verzoekende partij slaagt er door haar reeds afgelegde verklaringen louter te herhalen niet in om deze motivering te ontcrachten. Bovendien brengt zij ook bij haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs bij van een eventuele klacht die zij ingediend zou hebben bij de Bulgaarse politie.

Het loutere feit dat zij in Bulgarije te maken kreeg met racistische incidenten waarbij zij uitgescholden of geslagen werd, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Opnieuw moet er worden op gewezen dat hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde

van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd wordt tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekende partij uiteraard de nodige stappen zet. Dat zij 'niet het gevoel had dat de politie iets zou doen' volstaat niet om te besluiten dat er geen effectieve bescherming aanwezig is (NPO, p. 12).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar het pleidooi in de 10de zaak op de rol en betwist dat ze geen ernstige poging zou hebben gedaan om zich te integreren in Bulgarije, gezien ze er een woonst gehuurd had met eigen geld maar dat geld was snel op en ook haar verloofde heeft hun relatie afgebroken. Er moet rekening gehouden worden met het gegeven dat zij zich niet staande kan houden. Ze verwijst naar de algemene informatie en de pleidooien in de zaken op de rol met nrs. 8 (wat betreft het vernieuwen van documenten), 9 en 10.”

Het proces-verbaal van de zitting vermeldt inzake zaak 8 op de rol:

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat het duidelijk wordt dat Bulgarije de Griekse strategie volgt door sneller de beschermingsstatus toe te kennen zodat betrokkenen sneller het land verlaten. Het wordt de statushouders zo moeilijk mogelijk gemaakt om enige rechten te laten gelden. Zelf stelt ze ongeveer een jaar inspanningen te hebben geleverd in Bulgarije om haar rechten te laten gelden. Haar loon was ruim onvoldoende, ze kreeg minder pauzes, werd slechter betaald dan de Bulgaren voor het zelfde werk... Ze sliep voornamelijk op straat, soms op hotel of bij vrienden, maar ze had nooit recht op eigen huisvesting. Hier in België lukt het haar wel met eenzelfde inspanning. Intussen zijn haar Bulgaarse documenten 8 maand vervallen en Bulgarije controleert of mensen er effectief nog verblijven, zoniet wordt het beschermingsstatuut snel beëindigd. Zodoende is zij nu onzeker of zij nog over de status beschikt en als het CGVS beweert van wel, dient het CGVS het bewijs hiervan te leveren. Met de huidige kennis over de situatie in Bulgarije is het contradictoir te beweren dat ze nog over geldige documenten zou beschikken. Indien zij zich nu zou aanbieden met de vervallen documenten, zouden deze sowieso aanleiding zijn tot intrekking gezien ook de informatie bij de beschikking. Er is geen informatie of zij nog bescherming kan genieten, integendeel. Ze stelt eindelijk een veilig land gevonden te hebben na de oorlog in Syrië en de talrijke aanvallen en problemen in Bulgarije. De verzoekende partij stelt dat ze haar best doet.”

Het pleidooi in zaak 9 op de rol luidt luidens het proces-verbaal:

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Verzoekers leggen een aanvullende nota neer.

VzP stelt dat zowel de Raad als het CGVS haar persoonlijke situatie slecht hebben beoordeeld. Ze wijst op haar 12 minderjarige kinderen en wat voor problemen dit geeft aangaande school, huisvesting, voeding edm. Ze wijst op de moeilijke medische situatie (hernia, hart- en bloedvatenproblemen, ogen en PTSD). In Bulgarije kreeg het gezin 14 dagen de tijd om zelf opvang te vinden zodra ze de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen kregen, een hopeloze zoektocht waarvoor ze naar Sofia trokken. Voor wat de situatie in Bulgarije betreft verwijst ze naar het pleidooi in de vorige zaak, nr. 8 op de rol. Verzoeker geeft aan dat enkel hij naar de psycholoog gaat, alsook medicatie neemt en hij werd aan zijn beide ogen geopereerd waarvoor hij heden druppels krijgt. De gezondheidssituatie van de kinderen is redelijk, daar ze aandacht krijgen op school. Verzoekster sluit zich aan bij hetgeen de advocaat gezegd heeft, en wijst erop dat ze last heeft van haar linkeroog.”

Wat betreft zaak 10 op de rol, staat in het proces-verbaal van de terechtzitting te lezen:

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP volhardt in haar middelen en stelt dat haar inspanningen in Bulgarije om zich te integreren niet correct beoordeeld zijn. Ze beschrijft haar lange traject via Griekenland (2005), in 2009 terug naar Syrië, als ontheemde in Libanon in 2021, vandaar naar Turkije om in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen. Ze vond er geen werk noch huis en ging dan voor een jaar naar Malta waarna ze het probeerde bij haar zus in Duitsland om in aug. '23 haar VIB in België te stellen. In de periode '21-'22 heeft ze echt gepoogd zich in Bulgarije staande te houden. Door haar bijzondere kwetsbaarheid kan ze zich niet staande houden. Bovendien zijn haar documenten 3 jaar geldig maar door haar afwezigheid zijn deze mogelijk ongeldig geworden. Ze weet dus niet of ze er nog een geldige status heeft of ze deze nog kan terug bekomen. Ze verwijst naar de algemene informatie hieromtrent in haar nota's en verzoekschrift. Verzoeker stelt hier een kans te willen om te groeien en zichzelf te bewijzen, hij wilt niet profiteren.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie waarbij hij verwijst naar enkele pleidooien in andere zaken van de zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking.

De Raad benadrukt vooreerst dat elk dossier individueel wordt onderzocht en beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals hier gebeurt.

De verwijzing naar informatie bijgebracht in andere dossiers van de zitting (van 19 september 2024) is slechts dienstig in zoverre die informatie zich ook in dit dossier bevindt. De Raad kan zich immers slechts uitspreken over informatie die daadwerkelijk voorligt. Hierbij wordt benadrukt dat *in casu* het dossier met o.a. het rapport van AIDA, “*Country Report Bulgaria. Update 2023*”, van april 2024 actuele informatie bevat.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan verzoeker in Bulgarije op 15 september 2023 internationale bescherming, in de vorm van subsidiaire bescherming, verleend, en beschikt hij over een Bulgaarse verblijfsvergunning die nog geldig is tot minstens 14 september 2026. Tevens werd er in de beschikking op gewezen en uiteengezet dat, gelet op het in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel, verzoeker niet valt onder de juridische ‘catch 22’. De verwijzing ter zitting naar pleidooien in andere zaken omtrent het vernieuwen van documenten is om die reden ter zake niet dienstig.

Door voorts op zitting louter te ontkennen dat hij geen ernstige pogingen zou hebben gedaan om zich te integreren in Bulgarije, waarbij hij erop wijst dat hij een woonst heeft gehuurd met zijn eigen geld, maar dat dat geld snel op was en zijn verloofde hun relatie heeft afgebroken, slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 4 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat hij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat verzoeker Bulgarije reeds een tweetal maanden nadat hij er internationale bescherming had verkregen heeft verlaten, dat hij er tijdens die korte periode wel in slaagde om er te werken en voorts geen of weinig ernstige inspanningen deed om er naar werk te zoeken, dat de stappen die hij er ondernam om de taal te leren eerder beperkt waren, dat hij erin slaagde om een appartement op zijn naam te huren en dit huurcontract officieel geregistreerd was door de Bulgaarse overheid, en dat wat betreft zijn verklaringen dat hij slechts geld had om een maand huur te betalen, verzoeker wel over voldoende financiële middelen beschikte om 5 nachten op hotel te gaan als ‘vakantie’ en hij eveneens over voldoende geld beschikte om zijn vertrek te plannen, hetgeen dus geenszins getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Verzoeker gaat met zijn algemeen betoog ter zitting volledig voorbij aan die concrete vaststellingen, en slaagt er hoe dan ook niet in hierop een ander licht te werpen.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker echter in gebreke blijft. De opmerking ter terechtzitting dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat verzoeker zich niet staande kan houden, betreft slechts een algemene opmerking die niet in het minst wordt toegelicht, laat staan onderbouwd, en is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan en anders te besluiten dan de grond van de beschikking van 30 juli 2024.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS